

SLÆGTS-NYT

FAMILIEMEDDELELSER FOR STORGAARD-SLÆGTEN

Nr. 25

DECEMBER 1968

17. årgang

Slægts-Nyt

Så kommer vi igen med Slægts-Nyt. Det er jo kun ca. seks måneder siden, bladet sidst udkom, men for at alle kan få nyhederne - familienyt m. v. inden begivenhederne er forbi, kommer Slægts-Nyt så hurtigt igen.

Denne gang er bladet gratis for dem, som har betalt forrige nummer. Vi takker for indgået bidrag og tak til dem, der sender stof til bladet.

Skulle der være læsere, der ikke får bladet, så lige et par ord med adr., da kan både dette og forrige nummer fås tilsendt. *Red.*

Vi ønsker hele slægten en rigtig glædelig jul samt godt nytår med tak for året, der gik.

Udvalget.

Et brudstykke af nogle erindringer

Mon ikke - jeg vil tro det - nedenstående kan have interesse for slægtsbladets læsere. Det er et brudstykke af nogle erindringer, som jeg fik min afdøde onkel, eller rettere farbroder, Jens Peder Jensen, til at skrive. Han nåede desværre ikke at blive færdig. Må jeg samtidig opfordre alle de gamle medlemmer til at nedskrive deres erindringer om slægten og hjemstavnen, altså tag fat og skriv løs, så eftertiden kan få viden om livet i Hinge sogn, om eventuelle originaler - jeg tænker på Lene og Karl Københavner og slige personer - og genfortælle historier, som omhandler personer og tildragelser i Hinge sogn.

* * *

Her er så et stykke af min onkels erindringer:

Den yngste af Peder Madsens børn var Christian, der blev født i 1873 og var altså 3 år, da hans fader døde. Familien boede på den tid, så vidt jeg ved, i Tanghusgården, der ejedes af Anders og Trine. Disse kære menne-

sker havde så gæstfrit åbnet deres hjem for mor og hendes dødssyge mand og deres 4 børn, som var hjemløse efter at have boet i 2 år i Tobøl ved den daværende tyske grænse. Her i Tanghusgården døde så Peder Madsen. Mor var altså nu blevet enke med 4 børn, hvoraf den yngste var 3 år.

Tanghusgården var jo en ret stor gård, så der var vel nok arbejde for dem alle, men jeg har forstået på mor, at det var en meget trang tid for hende, men den kære Gud, som er enkens forsørger og faderløses fader og til hvem min kære mor satte sin lid, glemte heller ikke hende og hendes 4 børn.

Så kom min far Mikkel Jensen ind i familien, idet han giftede sig med min mor ca. 1½ år efter Peder Madsens død. De købte sig et hus i nærheden af Hinge skole, og man kan tænke sig, at glæden var stor, da de igen havde fået deres eget hus. Jeg tænker med megen kærlighed på min far og kan ikke takke nok for hans trofaste, uselviske og ofte hårde slid for at opretholde livet.

Men så var der min kære broder Christian. Det første jeg husker, mor har fortalt om ham, var en hændelse, som fik følger for ham hele livet.

Vort hjem lå på en bakke, som skrånede ret brat ned mod en dal, og det var morsomt at lægge sig, så lang man var, oppe ved huset og så lade sig rulle helt ned i dalen, om sommeren ned ad græstæppet og om vinteren ned over snelaget. Kammerater kom ofte med deres slæder og deltog i legen, og vi havde det lystigt.

Så hændte det en søndag middag - far og mor havde været i kirke og var netop kommet hjem - at Christian gav sig til at græde og klage sig over stærke smerter i sit ene knæ. Hverken han eller de andre børn kunne give nogen forklaring på, hvad der var sket. Der var heller ingen ydre tegn på noget usædvanligt. Man slog sig til tåls med, at Christian vel nok havde stødt sig på en sten ved at rulle ned ad bakken, og at det ville fortage sig af sig selv. Men sådan gik det ikke. Mange dages heftige smerter trods varme omslag hjalp ikke. Det blev værre og værre.

De professionelle læger på den tid må have været temmelig uvidende om, hvordan et sådant tilfælde skulle behandles, men det, som vor læge - Barfoed hed han - som ellers var dygtig til at læge mange sygdomme, for-

søgte, minder om trolddom og magi, han ville brænde det onde ud. Han forsøgte nemlig at behandle det syge knæ med gloende jern til ulidelig smerte både for den arme dreng og hans mor.

Efter den behandling lagde han en fast forbindelse om knæet. Men hvor frygteligt, forbindingen blev hurtigt gennemvædet af materie, der udsendte en frygtelig stank. Lægen blev betænkelig og tilkaldte stiftsfysikus dr. Heiberg. Hans diagnose lød kort og godt: „Benet amputeres”, og til „trøst” for mor sagde han videre: „Og så får han et træben, og det får han aldrig ondt i”.

Dagen nærmede sig, da Christian skulle indlægges på sygehuset i Viborg, men nu skete der noget, som kun kan tilskrives Guds gode og nåderige hånd; sandelig Guds er æren. To dage før indlæggelsen kom to kære venner fra Astrup, Søren Poulsen og hans kone. De havde hørt om, at benet skulle amputeres, og de rådede mor og far til at modsætte sig dette og i stedet tilkaldte en mand, som gik under navnet Bejs-Niels - øgenavnet fik han, fordi han altid løb i luntetrev - og om hvem de vidste, at han havde hjulpet andre i lignende situationer. Der gik ilbud efter Bejs-Niels. Han kom omgående, og det var ikke milde ord, han brugte om disse såkaldte doktorer.

Bejs-Niels beordrede straks, at den ildelugtende forbindelse skulle fjernes, så der kunne komme frisk luft til, og så gav han en opskrift på 5 forskellige ting, som skulle blandes sammen og påsmøres knæet 2 gange om dagen. Jeg har glemt, hvad de 5 ting hed. Det var forøvrigt en meget billig kur. Bejs-Niels lovede mor og far, at benet snart skulle blive så rask, at Christian kunne bruge det, men at det ville blive stivere, dog ikke mere end at det kunne bøjes i en vinkel. Benet kom sig, men Bejs-Niels' profeti slog ikke helt til, for benet blev stift.

* * *

Hvem var Bejs-Niels? Hvor boede han? Kan nogen give oplysninger, bedes man skriftligt meddele disse til redaktøren af slægtsbladet.

Bjarne Madsen.

PS.: Peder Madsen, f. 1831, død 1876. Indremissionær. Digter. Har skrevet åndelige sange - se Hjemlandstoner - og et bordvers, der er optaget i salmebogen (nr. 743, v. 3). Var en tid sogneforstander i Hinge - svarer vel til nutidens sognerådsformand. Mindsten på Hinge kirkegård.

I anledning af foranstående

Det var med stor interesse, jeg læste foranstående stykke af tilskærer Jens Peter Jensens erindringer, og jeg takker lektor Bjarne Madsen, fordi han gennem Slægts-Nyt gjorde os delagtige i dette. Undertegnede er så nogenlunde Christians og Peters jævnaldrende, og de hørte begge to til mine allerbedste venner, ligesom jeg har oplevet min barndom, ungdom og manddom i nær forbindelse med dem. Christian var født den 16. marts 1874, og jeg er født den 13. februar 1875. Desuden var vi nære naboer fra første færd. Dette skulle være en slags begrundelse for min indblanding her.

Bjarne Madsen spørger i sit indlæg: „Hvem var Bejs-Niels og hvor boede han?”

Her kommer jeg så med min viden. Men undskyld jeg først bringer nogle oplysninger om min far, Johannes Nielsen. Han døde som en forholdsvis ung mand den 10. november 1890. Ved et kørselsuheld nogle år forinden mistede han sin førlighed. Han fik bl.a. et brud på det højre skulderblad, og det blev sikkert aldrig helbredt:

(Peder har ret, lægerne dengang var ikke så dygtige, som de er nutildags). Det sidste årstid, min far levede, gik han med sin højre arm i bind og kunne ikke bruge den. Armen visnede tilsyneladende. Det siger sig selv, at mine forældre under disse forhold søgte al den lægehjælp, det var muligt at skaffe. Jeg husker således, at min far også prøvede et kurophold på Silkeborg Kuranstalt.

Her kommer „Bejs-Niels” ind i billedet. I sin forpinte tilstand bad min far mig, der dengang var en 15-års dreng, om at skrive til Bejs-Niels. Hans adresse var: *Niels Rasmussen, Lille Terp pr. Ulstrup*. Han kom også og tilså min far, men her kunne han intet udrette. Det forekommer mig, at jeg blev sat til at passe hans køretøj, der var forspændt med to små heste, medens han var inde hos min far, men her kan jeg måske huske forkert.

Derimod er jeg sikker på, at adressen er rigtig. Den brændte sig ind i min bevidsthed især af to grunde: For det første var jeg klar over, at her drejede det sig om liv eller død for min kære far, og for det andet var det første gang, jeg blev betroet at skrive et så betydningsfuldt brev.

Måske må jeg tilføje en anden tildragelse fra disse for os så alvorlige tider, som jeg også tydelig husker. Der var en anden mirakeldoktor, der også opererede her på egnen i hine dage. Det var en mand, der gik under navnet „den Halddoktor”. Hvad hans rigtige navn var, ved jeg ikke. Ved kun, at han i hvert fald i perioder opholdt sig på hovedgården Hald ved Viborg. Derfra havde han navnet. Gården ejedes dengang af herredsfoged Christoffer Krabbe. - Mine forældre fik også bud efter „den Halddoktor”. Jeg husker, han kom traskende en sen aften i efteråret iført en mærkelig sort regnfrakke eller regnslag. Han var i en elendig forfatning - en wolds forkølelse, sagde han selv. Han henvendte sig til min mor, om han kunne blive om natten og ønskede at komme i seng snarest mulig. Min mor anviste ham en seng, der stod i gårdens storstue. Han ville intet have at spise, men forlangte at få en kop skoldhed stærk kaffe samt et stykke fåretalg. (Vi havde får i gården dengang). Jeg sagde stærk kaffe, gentog han, henvendt til min mor. Noget senere blev jeg sendt op i storstuen med en stor kop skoldhed kaffe. Mesteren var ifærd med at gå i seng. Han tog koppen uden at sige et ord, puttede talgen i koppen. - At han kunne drikke dette fusel, forstod jeg ikke og - glemte det ikke. - Andet husker jeg ikke fra dette besøg. Han har jo nok dagen efter set til min far, men nogen helbredelse fulgte ikke. - Det var især gigtlidelser og lignende, han behandlede folk for. Han lavede vistnok selv salven, han brugte. Men jeg tror, man den dag i dag kan købe salven på Kjellerup Apotek ved at forlange „Halddoktorens smørelse”. Man har i al fald kunnet dette for få år siden. *P. N.*

Runde tal 1969

Ove Person, København, 70 år 6. januar.
Mary Rasmussen, Bjerre, 65 år 8. januar.
Christen Agner Storgård, København, 60 år 17. januar.
Ejner Madsen, Silkeborg, 65 år 25. januar.
Niels Christian Andersen, Nørskovlund, 50 år 28. febr.
Ida Johansen, Duelund, 65 år 29. februar.
Else Nielsen, København, 60 år 4. marts.
Mette Storgaard, Silkeborg, 85 år 1. april.
Børge Rahbe Petersen, København, 60 år 2. april.
Birthe Sofie Nielsen, Lemming, 60 år 5. april.
Helga Buchreitz, Silkeborg, 60 år 16. april.
Niels Henrik Rask, Hammerum, 50 år 22. april.
Asta Nielsen, Iller, 50 år 22. april.
Ruth Jacobsen, Linde, 50 år 24. april.
Anders Nielsen, København, 60 år 27. april.
Ingeborg Stenholdt, Ikast, 60 år 8. maj.
Anna Ilsø Jensen, København, 60 år 9. maj.
Hilda Boll Storgaard, København, 80 år 6. juni.
Ole Due, Gramrodegård, 60 år 12. juli.
Kresten Ilsø Jensen, København, 60 år 18. august.
Nelly Sangild, Silkeborg, 65 år 20. august.
Karl Rasmussen, Lumby, 85 år 12. september.
Ellen Mogensen, Nr. Nissum, 50 år 16. september.
Johs. Nielsen, Hinge, 60 år 9. oktober.
Svend Davidsen, Silkeborg, 65 år 10. oktober.
Jens P. Rask, Silkeborg, 80 år 13. oktober.
Anders Storgård, København, 70 år 23. oktober.
Henry Nielsen, Hedensted, 60 år 31. oktober.
Kirstine Kjeldgaard, Fensten, 60 år 5. november.
Maren Sørensen, Nr. Lyndelse, 60 år 4. december.
Eli Boll Lauritsen, København, 50 år 6. december.
Vilhelmine Jensen, Alderslyst, 75 år 13. december.

90 år

Afvigte 4. november fyldte min fætter Peter Storgaard i Randers 90 år. Jeg vidste det godt - havde tænkt, det skal du dog huske - glemte det alligevel. Er det tilgivelig, når man er en gammel mand? Ved det ikke. Men i hvert fald ville jeg gerne gennem disse linier bringe ham min hjerteligste lykønskning og tak. Og desuden erindres hans broder, Anders Storgaard, der nu er død og borte. - De to brødre var til fortrinlig hjælp, dengang vor første slægtsbog, for henimod 30 år siden, skulle udgives. Jeg havde det meste af stoffet til bogen samlet, vidste også omtrent hvor stort forkøb, der kunne regnes med. - Ved en familiesammenkomst traf jeg de to brødre, de var begge forretningsfolk i Randers. Anders havde en ret stor skræderforretning, og Peter medindehaver af en møbelfabrik. Var således godt kendt i Randers. De var begge to straks interesseret i sagen, men hvordan få materialet mangfoldiggjort? Vi var alle tre klar over, at det ikke nyttede at henvende sig til de store bogforlag. De ville ikke have med noget så ubetydeligt at gøre. De to fætre, Anders og Peter, var dog meget interesseret, især dette at få slægtsregistret trykt lå dem på sinde. - Det varede ikke så længe, før jeg fik meddelelse fra dem, at Peter havde fundet et mindre trykkeri, hvor indehaveren og hans hustru ene udførte arbejdet. Jeg rejste til Randers, hvor Peter og jeg

henvendte os på trykkeriet. Efter nogen parlamentaren blev vi også enige om betingelserne.

- Også senere under arbejdet, korrekturlæsningen og ved udsendelsen af bøgerne var Anders og Peter såre hjælpsomme. Skal lige nævne, at de sørgede for, at billedet af vor bedstefar og bedstemor blev noget større end de almindelige fotografier (se slægtsbøgerne). For alt samarbejde beder jeg Slægts-Nyt bringe fætter Peter min bedste tak. For fætter Anders' vedkommende er det desværre for sent. Han døde 1966, knap 90 år gammel. Jeg er så slægtsinteressert, at jeg glæder mig ved, at slægtsbogen i sin tid kunne blive trykt - og at den i 1964 påny kunne udgives og det i så fin og statelig udgave, som Vejle ny Bogtrykkeri kunne give den.

Forannævnte Anders og Peter Storgaard var født og opvokset i Hinge Søfald (slægtsbog 99 - 102). Der var fem sønner og en datter. Datteren døde, 91 år gl. hos sin datter Ruth i Linde.

Sønnen Johannes Storgaard var malermester i Levring. Bor nu på hvilehjemmet i Vinderslev. En søn, Søren Storgaard, rejste til København og døde dér. Den yngste søn, Kristian Storgaard, havde ejendom i Tvede. Bor nu i Randers.

Det er nyttigt at kende lidt til familien.

Endnu engang i Slægts-Nyt

P. N.

Fødsler

Side 65, II B 3a.

Karen Margrethe og Bent Storgaard, en datter Lise, f. 4. september 1968.

Slægtsbog side 83, I C.

Birthe og Erik Storgaard, København, en datter f. 4. januar 1967 i Glostrup.

29. juli 1967: Mads Gravers Bjerre, søn af Rudy og Gravers Bjerre.

1. juni 1968: Søren Kåe, søn af Lene og Jens Erik Kåe, København. Slægtsbog side 95.

Michael Storgaard Siersbæk, f. 2. februar 1967, søn af Inga og Svend Siersbæk, Silkeborg.

Kirsten Vedel Hestbech, f. 6. februar 1967, datter af Anna og Vagn Hestbech, Voel, side 98.

Bryllup

Finn Storgaard, gift 8. juni 1968 med skuespillerinde Lotte Horne, født 3. juni 1943, datter af dyrlæge Asger Horne Jensen, Horsens.

Sølvbryllup

Anna og Egon Pedersen, Ans, den 18. september 1968, glemte, undskyld.

Dagny og Egon Storgaard, Levring, den 11. juni 1969.

Ingrid og Elin Madsen, Silkeborg, den 1. januar 1969.

Ruth og Anker Jacobsen, Linde, den 27. november 1969.

Esther og Peder Jørgensen, Ulsted, den 21. juli 1969.

Jeg træffer en landsmand

På min tur til Australien anløb vi Piræus i Grækenland, hvor vi lå i havn næsten et døgn.

Næste dag, den 15. september kl. 5, letter vi anker og stævner mod Kairo. En fin morgen med strålende sol og en let brise.

Så er der sket en ændring igen. Mit bordselskab er flyttet fra bord A. 6 til bord A. 1. Godt at vi er det samme bordselskab - et ældre og et yngre ægtepar samt 2 unge piger. Selv om jeg ikke kan tale med dem, så er der dog noget hyggeligt ved, at man kender sine bordfæller. Det værste er, at vi nu har en anden steward, det er jeg ked af. Nå, den ny kommer vel også til at kende mig og mine særheder.

Mine venner derhjemme mente, at jeg kunne da spille kort og fortælle historier på den lange rejst Desværre - der blev ikke lejlighed til nogen af delene.

Jeg kom ud for det pudsige i går, at en ca. 40-årig dame, som jeg sad i kupé sammen med fra London til Southampton og hilste på igen den aften ved kaptajnens modtagelsesfest, pludselig dukkede op igen på en pudsigt måde. På turen fra Akropolis-ruinerne, tilbage gennem Piræus, stopper de to busser ved en souvenirforretning, og alle passagerer vælter ind i forretningen. Der blev købt mange småting. Jeg finder nogle postkort med omegnsmalerier, det var let nok, men betalingen - det var værre. Bedst som jeg står og parlementerer med ekspedienten om prisen, bliver min pung pludselig snuppet af en person bag mig. Som et lille lyn snurrer jeg rundt i den tro, at det er en tyv. Så er det den omtalte dame, der med en lille genkendelseslatter vil hjælpe mig ud af den pinlige forlegenhed. Hun viser mig mønterne, hun betaler postkortene, giver mig pungen igen - og væk er hun. Skade at jeg ikke kan tale med hende.

Vi har i længere tid sejlet nær land - et bjerglandskab med stejle, utilgængelige kyster. Bjergene er af et hvidligt materiale, så det kunne se ud, som om der var faldet lidt sne blandt den lave, sparsomme plantevækst. Men det er bjergene i sig selv. De lodrette bjergsider ned til havet lyser snart i hvidt, snart i grønt og lyserødt - et ejendommeligt farvespil. Det må være Lilleasiens kyst. Dagen forløb uden særlige hændelser. Enhver er optaget al sit og jeg al mit. D. v. s. jeg kunne passe mig selv. Andre lo, snakkede, spillede kort og drak øl - jeg misundte dem. Havde jeg endda haft én at tale med.

Jeg gik i Kino kl. 18, d. v. s. her bruger de ikke

klokken længere end til kl. 12. For nemheds skyld vil jeg nu bruge vor hjemlige tidsbetegnelse. Det var en ret god og spændende film. Hvad de sagde, det måtte jeg gætte mig til.

Mine bordfæller gjorde mig opmærksom på, at klokken i nat skulle rykkes en time frem for anden gang på turen det er lidt underlig pludselig at miste en time. Værre ville det jo have været at komme en time for sent til morgenmaden, så jeg var mine bordfæller taknemlig for venligheden.

Efter aftensmaden gik jeg en tur op på promenadedækket. Bedst som jeg går og spankulerer her, kommer én af mine bordfæller og betyder mig at følge med ind i en af salonerne. Han førte mig hen til et bord, hvor der sad 5-6 unge mennesker. Han pegede på den ene og sagde: „Dansker”.

Jeg takkede og hilste på danskeren med et: „Goddaw å valkommen på „Ellinis”. Glæden over at træffe en landsmand var gensidig. Han hed Poul - var 24 år og uddannet forretningsmand fra København. Han var på rejse til Australien som emigrant. Han havde det fortrin frem for mig, at han var perfekt i engelsk. Som jeg havde også han forgæves eftersøgt landsmænd på hele turen. Nu var vi dog to danskere blandt de 1600 passagerer. Vi blev enige om at bevare kontakten. Jeg sagde til Poul, at han ingenlunde måtte føle det, som om jeg nu var „klistret” til ham, men stedse skulle pleje sin omgang med de unge piger og mænd som hidtil. Jeg ville være glad for en sludder og en håndsækning nu og da.

Da jeg i aftes kom ned til min kabine, var døren låst. Jeg forsøgte forgæves at få døren åbnet. Jeg gik så op i baren igen til klokken var 0,30. Samme resultat, da jeg kom ned. Jeg måtte så ha' fat i en purser, som så låste op for mig.

Mine tre sovefæller har hver sin dørnøgle - mærkeligt at jeg skal være ham, der ingen nøgle er til.

Helt til kl. 24 poleres der gulve i saloner, gange og korridorer, og allerede kl. 4,30 er der gang i rengøringen igen. De sølle djævle har ikke for megen ro. Ligeså de, der serverer - det er næsten uafbrudt forestilling fra 6 morgen til 23 aften, men de må vel arbejde på skift, men - alligevel, jeg misunder dem ikke.

Alene bevidstheden om, at der er en anden dansker om bord, får mig til at se lidt lysere på resten af rejsen - jeg er ikke alene mere.

Tonny.